

Mireia Espelt: «És un disc que he escrit en un procés de canvi, descoberta i lluita»

Parlem amb l'artista barcelonina sobre el seu àlbum debut, 'Elegia'

Mireia Espelt | Diana Cortés

La cantant barcelonina **Mireia Espelt** debuta avui amb el seu primer disc, *Elegia* (The Borderline Music, 2022). L'artista, que ara té 17 anys, ha anat elaborant aquest projecte al llarg de la seva adolescència, des dels 11 anys. El resultat ha estat un treball de setze cançons on **Espelt** estableix un diàleg amb ella mateixa i amb altres figures importants de la seva vida -com el seu pare o un amic difunt-, mentre intenta donar resposta a les seves inquietuds i als seus sentiments més profunds.

?'Elegia' és el teu àlbum debut. Com ha estat l'experiència de produir el teu primer disc?

Ha sigut una autèntica bogeria. Feia molt de temps que estava esperant el moment de fer-ho. L'he anat creant durant la meua adolescència, i plasmar de cop tot allò que havia estat una idea molt abstracta ha estat un repte. Ho hem estat gravant amb el Chechu Reguart, el productor, durant tot juliol perquè no superposés amb segon de batxillerat. Ha estat una experiència que m'ha permès madurar molt com a música i creadora, i que m'ha fet gaudir moltíssim.

Com va ser el procés de produir ?'Elegia' amb Chechu Reguart?

Va ser per pura casualitat. El vaig conèixer en un altre projecte musical, em va dir que tenia un estudi i jo li vaig dir mig de broma: "em produiries el disc?". I ens hi vam llençar. Ha estat una cosa molt treballada però amb un suport per part d'amics i familiars molt bèstia.

De fet, has tirat el disc endavant a través d'un Verkami.

Sí, el projecte va néixer arran d'una campanya de micromecenatge a Verkami. Parlant amb els meus pares i el Carles Marigó, que va ser el meu professor de piano i em va impulsar a crear, vam veure que hi havia una necessitat molt gran de tirar aquest projecte endavant, però no teníem diners ni cap contacte. Llavors, vam decidir fer-ho a partir d'un Verkami. Va tenir una resposta superbonica, i amb dos dies ja havíem arribat a l'objectiu que ens havíem marcat.

No t'identifiques amb un sol gènere musical. Quins estils has volgut incorporar en aquest àlbum?

Aquest disc és un món sencer de diferents textures i diferents sons. És una cerca del meu propi so, perquè és un àlbum que he escrit en un procés de canvi, descoberta i lluita. Musicalment, vaig viatjant per molts ambients i molts estils, bàsicament perquè no m'acabo de centrar en un. És veritat que en general definiria l'àlbum com a pop, però també s'hi plasma la meva afició al jazz i la influència que ha tingut la meva formació clàssica.

Hi ha un element que es repeteix molt al llarg de l'àlbum: la pèrdua.

Sí, l'àlbum toca molt concretament el tema de la mort perquè a la meua vida ha estat molt present. A primer d'ESO vaig perdre un amic i, a quart, quan ja tenia moltes de les cançons fetes, va morir un altre company. És curiós el recorregut que es fa amb l'àlbum perquè comença amb la mort d'aquest primer amic i es veu tot el recorregut personal que faig, que no només té a veure amb la mort, sinó també amb la pèrdua d'una mateixa o de l'amor. Es veu el camí de reconciliació amb la meua vida i el que m'ha anat succeint.

Té també la intenció que pugui servir a aquells qui l'escoltin?

No era el meu objectiu a l'hora de crear el disc, però he descobert que, quan crees una cosa i la comparteixes, la dimensió s'eixampla. El diàleg que abans era de tu a tu, o de tu a l'instrument, ara compta amb aquell qui escolta. És bonic perquè hi ha una resposta i a vegades pot ser horrible i d'altres, meravellosa. Jo penso que vaig tirar endavant aquest projecte per reconciliar-me amb mi mateixa, però també perquè, després de mostrar les meves cançons a amics i familiars, vam intuir que hi havia un bé enorme a l'hora de mostrar això. M'ha commogut molt sortir de concerts i que hi hagi gent plorant que em diu "gràcies, perquè jo també vaig passar per aquí".

[View this post on Instagram](#)

A post shared by mireia gonzalez-espelt (@mireia_espelt)

Aquest disc l'has escrit entre els 11 i els 16 anys. Quines diferències hi ha entre els temes que vas escriure de més petita i els més actuals? Hi ha algun element que perduri en totes les cançons?

Sí i no. Hi ha gent que es pensa que abans escrivia pitjor, però jo considero que és al revés. Com més gran em faig, més complexa soc, i més em costa ser totalment sincera i plenament lliure a l'hora d'escriure perquè estic més carregada d'una expectativa sobre mi mateixa i del que altres s'esperen de mi. Quan era més petita, en canvi, tenia un punt d'ingenuïtat i senzillesa a l'hora d'escriure, una ambició molt més reduïda. Sí que hi ha factors que estan sempre, per això. Per exemple, a gairebé totes les meves cançons parlo sobre una necessitat que se'm perdoni o el fet de sentir-me petita i insuficient.

L'àlbum es construeix com un diàleg amb tu mateixa, el teu pare, un amic... A qui va dedicat?

El disc en si va dedicat al Dani i a l'Àlex, que són aquests dos amics que van morir. La setmana que va morir el Dani, quan jo tenia dotze anys, en Carles, el meu professor de piano, em va donar una petita llibreta i em va dir que era la llibreta dels tresors. Em va dir que hi apuntés aquelles coses que em captivessin, sobretot en l'àmbit musical, i recordo que el primer que hi vaig escriure va ser

"Dani per a tu tot el que faré". Quan va morir el Dani va néixer una mena de sentiment de culpa i de qüestionar-me l'existència. De fet, la cançó d'"Elegia" parla sobre això: per què tu te n'has anat, i no jo? El disc és com una ofrena al Dani i a l'Àlex, que no han pogut viure el que jo estic vivint. Tot i això, és veritat que cada cançó és una dedicatòria a algú diferent, perquè m'ajuda molt escriure cançons per a algú. El que estic escrivint últimament és més per a mi mateixa.

Com t'ha ajudat compondre aquest disc?

Aquest disc l'he fet, en part, per necessitat. Per a mi crear música sempre ha significat establir un diàleg amb mi mateixa i donar veu a allò que el meu cor necessita expressar. En el fons jo no tenia pensat que això arribés a ser un àlbum. Aquestes cançons són moments concrets de la meua vida en els quals necessitava explicar alguna cosa i em posava davant del piano a plorar i a desfogar-me plenament. M'ha ajudat molt a reconciliar-me amb mi mateixa; és el contrari d'una via d'escapament: ha estat una manera de jutjar les coses que em succeeixen des d'un punt de vista molt sensible i no tant racional.

Les teves lletres contenen preguntes i inquietuds, i sovint queden sense resoldre.

Jo sempre he tingut la certesa que tota pregunta o dubte que neix del cor ha de tenir resposta. El meu pare i la meua sempre m'han dit que estic "molt ben feta"; per tant, he crescut entenent que aquestes incerteses que ens neixen no són perquè funcionem malament, sinó que indiquen alguna cosa. La tristesa, per exemple, que és un element molt present al disc, és un indicador d'alguna cosa que succeeix al cor, i no una cosa que em fa ser errònia. És veritat que en les meves cançons hi ha moltes preguntes obertes, però em sembla interessant, perquè en el fons així mateix és la vida. L'àlbum, però, està pensat com un recorregut i no acabo igual que he començat. Considero que sí que he anat donant resposta a algunes preguntes, moltes extretes de coses que he viscut. En la cançó de "Papa", per exemple, es nota molt com jo estic purament necessitada, però sé que hi ha algú altre que és capaç de mirar-me més enllà d'això.

Quines són les teves expectatives de futur?

Acostumo a no tenir expectatives; em costa molt creure en mi mateixa i en el meu projecte. Tant de bo aquest àlbum el pugui escoltar molta gent. Tinc un desig molt gran que això es comparteixi i arribi a tothom que ho necessiti. És veritat que en el món de la música tinc una contradicció interna perquè, per una banda, m'agradaria molt poder dedicar-me a això, poder crear i conèixer la música en profunditat, però també m'agrada molt l'autenticitat i ser molt fidel a allò que desitjo. Avui dia, el món de la música està molt comercialitzat, però és veritat que hi ha un corrent de músics catalans que ho estan portant al seu terreny i això m'agrada moltíssim. A mi em fa por caure en la comercialització de la música perquè sempre l'he defensat com a una cosa molt humana i artesanal. Tant de bo pugui tenir l'espai per crear i créixer sense haver de complir constantment les expectatives de la gent.

Quins són els teus referents musicals?

La meua referent musical per excel·lència és **Sílvia Pérez Cruz**. De fet, quan la vaig conèixer, el meu món musical es va eixamplar moltíssim. Tinc la sort que cada cop hi ha més cantadores catalanes, que m'han obert un espai que agraeixo molt. A escala internacional, estimo profundament **Jacob Collier**. M'agraden molt aquells artistes que allò que estimen més és la música com a primer element.